

РЕШЕНИЕ

№ 4473

гр. София, 19.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 18.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на
прокурора Георгиев, като разгледа дело номер **2932** по описа за **2011** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален
кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба вх. № 7709 от 13.04.2011 г., подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК],
[населено място], [улица], чрез изпълнителния директор Д. С. А., срещу Ревизионен
акт № /08.12.2010 г., издаден от Б. Й. Д. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП
– С., потвърден с решение № 318/24.02.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” – С..

Жалбоподателят оспорва ревизионния акт в частта на определено данъчно задължение
в размер на 33 040,00 лв., представляващо ДДС по кредитни известия /КИ/ №
/30.09.2009 г. с данъчна основа /ДО/ 118 000,00 лв. и ДДС – 23 600,00 лв. към фактура
№ /29.06.2009 г. и КИ № /30.09.2009 г. с ДО 47 200,00 лв. и ДДС 9 440,00 лв. към
фактура № /15.09.2009 г. Получател по фактурите е [фирма] с ЕИК по
БУЛСТАТ[ЕИК].

Ответникът – Директорът на Дирекция „ОУИ” - С., не се представлява в съдебно
заседание по делото и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура е дал заключение, че жалбата е
неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и
становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна
страна:

РА № /08.12.2010 г. е издаден от Б. Й. Д. – главен инспектор по приходите в ТД на
НАП – С. в резултат на данъчна ревизия за определяне на задълженията на [фирма]:

по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за периода 01.01.2006 г. - 30.11.2009 г.; данък по чл. 36/38 по Закона за облагане доходите на физическите лица /ЗОДФЛ – отг./ за периода 01.01.2004 г. – 31.12.2006 г.; данък по чл. 42/43 по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за периода 01.01.2007 г. – 30.11.2009 г.; вноски за ДОО, ЗО и ДЗПО за периода 01.01.2004 г. – 30.11.2009 г. и вноски за ГВРС за периода 01.01.2005 г. – 30.11.2009 г.

Ревизията е възложена със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 908283/17.12.2009 г., изменена със ЗВР № 1001518/22.02.2010 г. и ЗВР № 1001635/25.02.2010 г. Заповедите са издадени от П. Г. Г., на длъжност Началник сектор в дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С., компетентен орган, съгласно Заповед № РД-01-131 от 22.03.2007 г. на Директора на ТД на НАП С.-град и Заповед № РД-01-6 от 04.01.2010 г. на Директора на ТД на НАП – С.. Определен е срок за извършване на ревизията до 22.03.2010 г.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е съставен Ревизионен доклад (РД) № 1001635/06.04.2010 г., връчен на упълномощено лице от дружеството-жалбоподател на 10.11.2010 г. Ревизираното лице не е упражнило правото си по чл. 117, ал. 5 от ДОПК и не е подало възражение срещу РД. Издаден е Ревизионен акт № от 08.12.2010 г. от Б. Й. Д. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С., компетентен орган, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК, определен със Заповед за определяне на компетентен орган (ЗОКО) № К 1001635 от 24.06.2010 г. РА е връчен на упълномощено лице от дружеството-жалбоподател на 27.12.2010 г. С вх. № 53-04-10/10.01.2011 г., в срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК, е постъпила жалба до директора на Дирекция „ОУИ”, а с вх. № 54-04-10/02.02.11 г. е постъпило допълнение към жалба с приложени копия от два анекса към договор за наем на МПС и ремаркета, сключен на 15.09.2004 г. – от 05.02.2009 г. и 30.09.2009 г.

С Решение № 318/24.02.2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на НАП – С., издадено в срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК, РА № от 08.12.2010 г. е потвърден в обжалваната част. Решението е връчено на упълномощено лице от [фирма] на 28.02.2011 г., а жалбата до съда е подадена на 10.03.2010 г. - в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, поради което като допустима следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, с оглед направените по-горе констатации, че атакуваният РА № /08.12.2010 г. е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК, във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия, съгласно цитираната Заповед за определяне на компетентен орган № К 1001635 от 24.06.2010 г., издадена от лицето, възложило ревизията. РА е съставен в предвидената форма съгласно чл. 119 и чл. 120 от ДОПК.

По приложението на материалния закон – ЗДДС:

В хода на ревизията са предприети процесуални действия за установяване на факти и обстоятелства от значение за данъчното облагане на ревизираното дружество. На главния счетоводител на ревизираното дружество е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице изх. № 14-53-00-2105/11.02.2010 г., с което е изискано представяне на заверени копия от документи на основание чл. 37, ал. 2 и 3 от ДОПК и справки на основание чл. 53 от ДОПК. С вх. №

14-53-00-15656#2/11.03.2010 г. ревизираното лице е представило документи.

Ревизиращият орган е анализирайл представените документи и е достигнал до извода за неоснователно намаление на начислен данък добавена стойност в общ размер на 33 040,00 лв. във връзка с издадени КИ № /30.09.2009 г. с ДО 118 000,00 лв. и ДДС 23 600,00 лв. към фактура № /29.06.2009 г. и КИ № /30.09.2009 г. с ДО 47 200,00 лв. и ДДС 9 440,00 лв. към фактура № /15.09.2009 г., всичките с получател [фирма].

С РА е прието, че кредитните известия са издадени неоснователно от дружеството, тъй като същите са по отношение на данъчни документи, с които е начислен данък, който е станал изискуем на основание чл. 25, ал. 4 от ЗДДС. Направен е извод, че не е налице основание за издаване на кредитно известие по смисъла на чл. 115, ал. 1 – 4 от ЗДДС, въз основа на което не е признато намаление на начислен ДДС по продажби с кредитни известия към [фирма].

Сключеният между двете дружества договор за наем на превозни средства от 15.09.2004 г. е с предмет временно предоставяне на ползването на пет броя товарни автомобили и четири броя хладилни ремаркета. В чл. 5, ал. 3 от договора е посочено, че наемните вноски се изплащат най-късно до 5-то число на текущия месец, през който са ползвани автомобилите.

В изпълнение на договора от [фирма] са издадени фактура № /29.06.2009 г. с предмет на стопанската операция „наем по договор за м. 02. 03. 04. 05. и 06.2009 г.” и фактура № /15.09.2009 г. с предмет на стопанската операция „наем по договор за м. 07. и м.08.2009 г.”. Органите по приходите са приели, че към процесната доставка следва да намери приложение разпоредбата на чл. 25, ал. 4 от ЗДДС, съгласно която при доставка с периодично, поетапно или непрекъснато изпълнение, с изключение на доставките по чл. 6, ал. 2, всеки период или етап, за който е уговорено плащане, се смята за отделна доставка и данъчното събитие за нея възниква на датата, на която плащането е станало дължимо.

Издадените КИ № /30.09.2009 г. и № /30.09.2009 г. са с идентичен предмет и стойности с фактурите и с процесния РА е прието, че не са налице законовите предпоставки за изменение на данъчната основа на доставката или развалянето на доставката.

Жалбоподателят възразява срещу определеното задължение за м.09.2009 г., като счита изводите на ревизиращите органи за необосновани и неправилни, а актът постановен в противоречие с материалния закон и при съществени процесуални нарушения. Конкретни съображения не излага в жалбата си.

С допълнение към жалбата по административен ред, жалбоподателят е приложил: Анекс от 05.02.2009 г. към договор за наем на МПС и ремаркета, сключен на 15.09.2004 г., с който страните [фирма], в качеството му на наемодател, и [фирма], в качеството му на наемател, се споразумяват чл. 5, ал. 3 от договора да се промени, както следва: „останалите наемни вноски се дължат на 5 месечие срещу издаден надлежен документ”; и Анекс от 30.09.2009 г. към договор за наем на МПС и ремаркета сключен на 15.09.2004 г., с който страните са се споразумели, че „действието на договора се прекратява, считано от 01.02.2009 г.”.

При така установените доказателства по делото, съдът прави следните правни изводи:

Съгласно чл. 115, ал. 1 от ЗДДС, при изменение на данъчната основа на доставката или при разваляне на доставката, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. Същото се издава съгласно ал. 2 на чл. 115 от ЗДДС, не по-късно от 5 дни от възникване на съответното обстоятелство по ал. 1. На основание

чл. 115, ал. 3 от ЗДДС, при увеличение на данъчната основа се издава дебитно известие, а при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки се издава кредитно известие. Съгласно чл. 115, ал. 4, т. 2 от ЗДДС, известието следва да съдържа основанията за издаването му. В хода на процесното ревизионно производство жалбоподателят не е установил, нито е твърдял корекция в данъчната основа или разваляне на договора, поради което не е налице хипотезата на чл. 115 от ЗДДС. В известията не е посочено основанията за издаването им. Поради което обоснован, законосъобразен и правилен е изводът на органите по приходите, че процесните кредитни известия са издадени без основание, поради което с техния размер правилно е коригиран резултатът за ДДС в посока на увеличение за данъчен период м. 09.2009 г.

Настоящият съдебен състав намира, че двете кредитни известия не съдържат задължителният реквизит по чл. 115, ал. 4, т. 2 от ЗДДС - основанията за тяхното издаване. Съгласно чл. 115, ал. 3 от закона, кредитно известие се издава в два случая - при намаление на данъчната основа и при разваляне на доставката. В конкретния случай е налице съвпадане на размерите на данъчната основа по кредитните известия и издадените фактури т.е. не е налице намаление на данъчната основа.

В преписката по издаване на процесния РА няма данни, че към датата на издаване на кредитните известия е развален договорът, въз основа на който са извършени плащанията по двете редовни данъчни фактури. С РА правилно е прието, че не са представени доказателства, които да установят фактическото основание за издаване на кредитните известия. Основанието не е посочено и в самите кредитни известия. Поради това издадените кредитни известия не представляват редовно издадени данъчни документи. Изводът е, че липсват задължителни реквизити, т.е. издадените кредитни известия са нередовни и като такива са негодни да бъдат съобразявани при определяне на данъчната основа на доставките за м. 09.2009 г.

В хода на ревизията от жалбоподателя не е установено разваляне на доставката. Не са ангажирани никакви доказателства, посредством които би могло да се установи, че сделката е развалена, не са изложени конкретни твърдения относно наличие на обстоятелства, довели до разваляне на договора, нито момента, към който това е извършено. Изводът е, че издадените КИ и съответно намалението на дължимия към бюджета ДДС са без нормативно основание. За издаване на КИ следва да са налице законосъобразно развили се отношения, при които счетоводното отразяване на стопанските операции отговаря на реално извършени такива, при възникване впоследствие на обстоятелства, водещи до разваляне на доставката или намаление на данъчната основа по нея. В процесния случай не се доказва наличие на такива обстоятелства.

Представените едва с допълнение към жалбата пред директора на Д"ОУИ" вх. № 54-04-10/02.02.11 г. Анекс от 05.02.2009 г. към договор за наем на МПС и ремаркета, сключен на 15.09.2004 г., с който страните [фирма], в качеството му на наемодател, и [фирма], в качеството му на наемател, се споразумяват чл. 5, ал. 3 от договора да се промени, както следва: „останалите наемни вноски се дължат на 5 месечие срещу издаден надлежен документ”; и Анекс от 30.09.2009 г. към договор за наем на МПС и ремаркета сключен на 15.09.2004 г., с който страните са се споразумели, че „действието на договора се прекратява, считано от 01.02.2009 г.”, представляващи частни документи, без достоверна дата, установяващи изгодни за жалбоподателя факти, не са годно доказателство и не обвързват съда с доказателствена сила.

При така установените данни, обосновани, законосъобразни и правилни са изводите в

ревизионния акт и потвърдителното решение на директора на Д"ОУИ" за недоказаност на законно основание за издаването на кредитните известия от 30.09.2009 година и извършената корекция на данъчната основа.

Предвид всичко изложено по-горе, настоящият състав намира, че обжалваният РА № /08.12.2010 г. е законосъобразен и правилен в частта на определено данъчно задължение в размер на 33 040,00 лв., представляващо ДДС по кредитни известия № /30.09.2009 г. с данъчна основа 118 000,00 лв. и ДДС – 23 600,00 лв. към фактура № /29.06.2009 г. и № /30.09.2009 г. с данъчна основа 47 200,00 лв. и ДДС 9 440,00 лв. към фактура № /15.09.2009 г.

При този изход на спора ответникът има право да му бъдат присъдени направените по делото разноси, но предвид липсата на искане в тази насока, такива не се присъждат.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 18–ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Ревизионен акт № /08.12.2010 г., издаден от Б. Й. Д. – главен инспектор по приходите в ТД на НАП – С., в частта на определено данъчно задължение в размер на 33 040,00 лв., представляващо ДДС по кредитни известия № /30.09.2009 г. с данъчна основа 118 000,00 лв. и ДДС – 23 600,00 лв. към фактура № /29.06.2009 г. и № /30.09.2009 г. с данъчна основа 47 200,00 лв. и ДДС 9 440,00 лв. към фактура № /15.09.2009 г.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

СЪДИЯ: